

Drevo, ki je znalo pripovedovati

Sredi velikega travnika, na robu temnega gozda, je stalo močno in mogočno drevo. Nihče ni natančno vedel, kako dolgo je že tam, saj so ga v spominu imeli že pradedki in prababice iz bližnje vasi. Imelo je razpokano skorjo, močne veje ter svetlo- in temnozelene liste, ki so poleti šumeli kot tiha pesem.

Toda to drevo je bilo malce nenavadno, saj je znalo pripovedovati. Pripovedovalo je o dobrih in slabih trenutkih. Vsak, ki se je usedel pod njegovo krošnjo, je lahko slišal njegove zgodbe. Govorilo je počasi, mirno, kot nekdo, ki je videl že veliko sveta.

»Ko sem bilo majhno drevesce,« je pripovedovalo drevo, »je bil travnik okoli mene ogromen. Na njem so cvetele cvetlice vseh vrst! Metulji so letali iz enega na drugi cvet, čebele so brenčale kar ena čez drugo, sonce me je vsak dan grelo ...«

Drevo se je ob pripovedovanju zgodbe rahlo zazibalo, pa ne zato, ker bi zapihal veter in zazibal njegove veje, ampak zato, ker se je ob pripovedovanju zgodbe v sebi tiho nasmehnilo prijetnim spominom, ki so privreli na plan.

»Moja prva velika dogodivščina je bila strašna nevihta,« je pripovedovalo. »Veter je pihal tako močno, da mi je liste kar pulilo z vej, ki so se tako majale, da sem mislilo, da me bo izpulilo s koreninami vred! Bilo je strašno in mučno, pa vendar poučno – v tistih trenutkih sem se naučilo, da moramo kljub težkim časom, ki kdaj pa kdaj pridejo, pogumno vztrajati.«

Drevo pa je imelo tudi prijetne spomine. »Najlepše spomine imam na lansko pomlad, ko so se na mojih vejah začeli pojavljati prvi popki. Nekatere ptice so si izbrale moje veje in nanje začele postavljati svoja gnezdeca. Med njimi me je obiskala tudi sinička, ki je vsako jutro tako lepo zapela, da sem odmislico vse skrbi ... Takrat sem bilo nase zelo ponosno, saj sem se zavedalo, da nekomu nudim dom. Tudi otroci so pogosto prihajali k meni. Plezali so po mojih vejah in se pred vročim poletnim soncem skrivali v zavetju moje sence. Vselej sem nagajivčke in nagajivke rado ohladilo ... To so bili lepi časi ...«

Take trenutke je imelo drevo zelo rado.

»Nekoč,« je nadaljevalo, »se je majhen deček izgubil v gozdu za menoj. Ko je nekako našel pot na obrobje gozda, se je usedel pod mojo krošnjo in zajokal. Dolgo ni vedel, kaj naj naredi. Njegova stiska je parala tudi moje srce. Ko je veter močno zapihal, sem zbralo vse svoje moči in z listjem svoje krošnje tako glasno zašumelo, da so vsi sorodniki, sosedje in prijatelji takoj prihiteli pogledat, kaj se dogaja. Pod mojo krošnjo so našli izgubljenega dečka in mu pomagali nazaj domov, v objem njegove mamice, ki je iz obupa bridko jokala. Takrat sem bilo nase res zelo ponosno!«

»Od tistega dne dalje pa so kdaj pa kdaj prišli tudi kakšni slabi trenutki ... Spomnim se poletja, ki je bilo tako suho, da je trava povsem porumenela. Tudi v gozdu je veliko dreves je zbolelo. Bili so res težki časi ... Tako kot ostalemu zelenju so naposled tudi meni začeli odpadati listi. Mislimo sem, da ne bom več videlo naslednje pomladi. Ko sem se počasi že vdalo v svojo usodo, je na večer začel padati dež.

Kapljica za kapljico za vse nas, ki smo v gozdu in na travniku umirali od žeje. Tisto noč je bilo kapljic res veliko. Padale so počasi in nam vsem gozdnim in travniškim bitjem z vsako kapljo dajalo moč, da nismo obupali.«

Drevo je v svojem razkošnem življenju videlo še veliko drugega: ljudi, ki so prihajali in odhajali, otroke, ki so odraščali in se nekega dne povsem osamosvojili, in letne čase, ki so se vedno znova vračali.

»Iz vseh dogodivščin sem se nekaj naučilo,« je reklo drevo nekega večera, ko je sonce zahajalo za hribe. »Življenje je kot veter v mojih vejah. Včasih je nežno in prijetno, včasih močno in strašno. A prav vse, kar doživimo, nas naredi močnejše.«

Ko je noč padla na travnik, je drevo utihnilo. Listi so tiho zašumeli v večernem vetru, kot bi zašepetali še svojo zadnjo zgodbo. In vsak, ki se v današnjih brezčutnih in materialno bogatih časih usede pod staro drevo, bi moral vedeti, da čaka zaman. Drevo namreč le tistim, ki so skromni in čistega srca, kdaj pa kdaj še zašepeta kakšno zgodbo – dobro ali slabo – iz svojega dolgega življenja drevesa, ki je znalo pripovedovati.

Inja Zorko, 6. b

OŠ Gorišnica